

HARLEQUIN®

Kingitused

Lynne Grabam

SITSILIA
ARMUAFÄÄR

Lynne Graham
SITSIILIA ARMUAFÄÄR

Inglise keelest tõlkinud Aive Lauriste

ERSEN

Originaali tiitel:
Lynne Graham
The Italian's Inherited Mistress
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Lynne Graham
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09367119
ISBN 978-9949-82-470-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„See on võimatu... Ma ei usu seda!“ Alissandru Rossetti kargas keset oma venna testamendi ettelugemist raevunud umbusust kangena püsti. „Mille kuradi pärast pidi Paulu sellele libule üldse midagi parandama?“ nõudis ta toasviibijailt.

Õnneks olid kohal vaid tema ema Constantia ja pereadvokaat Marco Morelli, sest kõik katsed *peamise* pärijaga ühendust võtta olid osutunud viljatuks. Kuuldes sõna „peamine“, oli Alissandru häirituna vaid kulmu kortsutanud, mõeldes, et maise vara parandamine mingile lemmikheategevusorganisatsioonile oli nii tema kadunud venna Paulu moodi. Sest lõppude lõpuks oli ta ju surnud koos oma abikaasa Taniaga ja lapsi neil ei olnud ning Alissandru, Paulu kaksikvend, tema vara ei vajanud, sest oli vendadest vanim ja perekonna Sitsiilias asuvate valduste omanik, lisaks miljardär.

„Hinga sügavalt sisse,“ nõudis Constantia, kes tundis hästi oma allesjäänud poja ägedat temperamenti. „Paulul oli õigus parandada oma vara kellele tahes ja me ei tea, kas Tania õde väärrib nii halvustavat sildistamist.“

Alissandru marssis väikeses advokaadibüroos edasi-tagasi – käitumine, mis mõjus nii kitsas ruumis pisut heidutavalt, sest ta oli üle saja kaheksakümne sentimeetri pikk, sitke ja turske mees, kel oli seljas üks

neist elegantsetest mustadest ülikondadest, mida talle kanda meeldis. Selle matusevärvi tõttu oli ta Londonis, kus ta eduka tehnoloogiaärimehena kõvasti laineid löi, saanud hüüdnimeks „Kaaren“. Selles kontoris marsides meenutas ta pereadvokaadile puuri vangistatud tiigrit.

Ta *pole* seda ära teeninud, mõtles Alissandru rae-vunult, meenutades väikest punapäist teismelist Isla Stewartit, keda ta oli kuus pikka aastat tagasi oma venna pulmas kohanud. Vaevalt kuueteistkümneaastane tüdruk oli kandnud seksuaalselt provokatiivset riietust, pakkudes oma küpseid kehakumerusi ja vormikaid jalgu varjamatult seksuaalsel moel sellele, kes kõrgeima pakkumise teeb. Hiljem oli ta näinud tüdrukut sasisituna väljumas ühest magamistoast vaid mõni hetk enne seda, kui sealt väljus üks Alissandru nõbudest, kes sättis mansetinööpe ja silus juukseid. Isla oli ilmselgelt samasugune nagu tema õde Tania, kes oli olnud häbematu, hoolimatu ja ebaaus.

„Ma ei teadnud, et Paulu oli kuidagi Tania õega seotud,“ tunnistas Alissandru lühidalt. „Pole kahtlust, et tüdruk tõmbas mütsi üle tema usalduslike silmade täpselt samamoodi nagu õde, rajades endale teed tema pehmesse südamesse.“

Alissandru karmis hääles kõlas ehtne lein, sest ta armastas oma venda väga ega suutnud ikka veel, nüüd juba kuus nädalat pärast helikopteriõnnetust, mis oli röövinud nii Paulu kui ka Tania elu, uskuda, et ei räägi vennaga enam kunagi. Ja mis veel hullem, Alissandru ei suutnud raputada endalt süümepiinu, et ta oli vôi-

metu *kaitsma* venda selle intrigandist tulehargi Tania Stewarti eest. Paulu oli oma viimastel eluaastatel olnud sügavalt õnnetu, kuid ta oli keeldunud lahutamast sellest närusest pesumodellist, kellega ta oli abiellu kiirustanud, uskudes, et naine on rase... kuid üllatus-üllatus, meenutas Alissandru, see osutus valehäireks.

Tania oli hävitanud venna elu oma metsiku ekstravagantsuse, riika tujukuse ja lõpuks truudusetusega. Ja ometi oli Paulu kõigi nende liialduste juures jätkanud Tania imetlemist, justkui oleks too jumalanna naiste seas. Õrnahingeline Paulu oli hooliv, lojaalne ja pühendunud. *Erinedes igas mõttes Alissandrust, nagu öö erineb päevast.* Ja ometi oli Alissandru neid erinevusi väärustanud ning usaldanud Paulut rohkem kui kedagi teist siin ilmas. Ja kuigi ta oli raevunud oma veendumuses, et järjekordsel Stewarti naisel oli õnnestunud venda manipuleerida ja petta teda niisugust testamenti koostama, tundis osake temast end reedetuna.

Lõppude lõpuks oli Paulu ju teadnud, kui väga perevaldused Alissandrule korda lähevad. Ometi oli ta oma kodu neis Sitsiilia valdustes ja ka kogu raha pärandanud Tania õele. Loteriivõit õele ja kõrvakiil Alissandrule, kuigi mees teadis, et Paulu oleks enne oma käe maha saaginud kui talle haiget teinud. Kuid Paulu poleks iial osanud ette näha, et traagiline õnnetus röövib nii tema kui ka ta naise elu, rajades teed Paulu naiseõele, et too võiks pärida selle, mis ei peaks kunagi talle kuuluma.

„Paulu külastas Islat paar korda Londonis, sel ajal kui... ee...“ Constantia lõi kõhklema, valides sõnu

eriti hoolikalt. „... nad Taniaga lahus olid. Ta oli tüdrukusse kiindunud.“

„Mulle pole ta seda kunagi maininud!“ prahvatas Alissandru, silmad välkumas ja kenad kõhna tõmmu näo jooned põlglikuks grimassiks moondumas, kui ta kujutles *järjekordset* Stewarti naist punumas oma lummasvat, imalat võrku ümber kergesti mõjutatava venna, et isiklikku kasu saada. Paulu oli end nutulauludest alati mõjutada lasknud, tõdes Alissandru süngelt.

Alissandru ise polnud kunagi selline narr. Talle meeldisid naised, kuid teda nad *armastasid*. Nad jahitsid teda nagu haruldast liiki, sest ta oli rikas ja vaba. Nooruses oli ta ära kuulunud iga nutulaulu ning paaril korral oma kogenematuses isegi õnge läinud, kuid niisugune naiivsus ja ettevaatamatus oli jäänud aastate taha. Nüüd valis ta armukeksi oma ühiskonnakihist. Alissandru oli spetsialiseerunud kergemeelsetele afääridele naistega, kel oli oma raha või nõudlik karjäär. Nood mõistsid, et ta pole valmis end siduma, ja käitusid sama diskreetselt kui tema.

„Teades, mida sa Taniast arvad, ei tahtnud Paulu seda mainida,“ ütles ema. „Mis sa teha saad?“

„Ostan Paulu maja temalt välja... mida veel?“ ütles Alissandru vihaselt käsi laiutades, raevutsedes, et peab taas ühe Stewarti naise rikkaks tegema. Tania oli surnud ja maha maetud ning õde polnud vaevunud isegi matustele tulema, kõik katsed temaga ta viimasel aadressil ühendust võtta nurjusid. Ainuüksi see näitas nõrka sidet õdede vahel, eks ole?

„Me peame Tania väikese õe üles leidma,“ ohkas Alissandru kurjakuulutavalt.

Isla puhus külmunud sõrmedele, tõusev tuul tutimütsi all nägu jahutamas, kui ta kiirustades kanu söötis ja munad üles korjas. Nüüd peab ta midagi küpsetama, mõtles ta rõõmsalt ja tundis kohe süümepiinu muretu mõtte pärast ajal, mil tema ainus õde ja õemees olid surma saanud.

Ja mis veel hullem, ta poleks sellest isegi *teadnud*, kui heatahtlik naaber poleks nädal varem traagilist uudist talle isiklikult teatama tulnud. Tema tädi ja onu, kelle Šotimaa Highlandi väiketalus ta peatus, kuid kes ise olid parajasti Uus-Meremaal tädi perekonnal külas, olid Paulu ja Taniaga juhtunud internetist lugenud ja kohe naabriga ühendust võtnud ning seejärel Islale helistanud, et küsida, kas ta tahab, et nad koju tuleksid ja laseksid tal Itaaliasse sõita.

Kuid mis oleks olnud sõidu mõte, kui matused olid juba toimunud, küsis Isla endalt. Teda kurvastas kõige rohkem see, et ta polnud saanud oma ainsat õde tundmagi õppida.

Nad ei kasvanud koos üles. Tania oli temast kümme aastat vanem ja Isla oli planeerimata ning mitte eriti teretulnud tütar, kes oli sündinud pärast isa enneaegset surma. Nende ema Morag, kes võitles ellujäämise eest, oli sõitnud Taniaga Londonisse tööd otsima, võttes vastu oma ema pakkumise hoolitseda beebi eest senikaua, kuni emast ja tütardest koosnev väike perekond võib taasühineda.

Kuid see taasühinemine ei saanudki teoks. Isla kasvas üles samas Highlandi väiketalus, kus tema ema, vanavanemate hoole all, kes täitsid vanemate rolli. Morag käis vahetevahel jõulude ajal külas, jättes Islale ähmase mälestuse pehmete näojoontega naisest, kel olid punased lokid nagu temal, ja palju pikemast, pikasäärelisest ja blondist õest, kellest juba teismelisena oli kasvanud klassikaline iludus. Tania oli väga noorena kodust lahkunud, et modellikarjääri alustada, ja veidi pärast seda oli Isla ema teda pikka aega vaevanud neeruhaigusse surnud. Tõepoolest, esimene kord, kui Isla õega otse suhtles, oli siis, kui õde helistas tallu, et kutsuda ta Sitsiiliasse oma pulma.

Islal oli natuke piinlik, et vanavanemaid ei kutsutud, kuid vanem paar soovis, et ta sõidaks üksi, sest Tania oli lahkesti nõus katma noorema õe sõidukulud. Õiglase meelelaadiga inimestena juhtisid vanavanemad ta tähelepanu tõsiasi järele, et Tania ei saanud *kellegagi* neist korralikult tuttavaks, et talle olid nad peaaegu võõrad, olgugi veresugulased.

Isla krimpsutas ikka veel nägu, meenutades, kui kohatuna ta end külluslikul pulmapeol kõigi nende jõukate külaliste seas tundis ja kui ebameeldiva kogemuse osaliseks ta sai, kui kiskjalik vanem mees ta nurka surus. Kuid kõige hullem oli see, et igatsetud lähedus ainsa õega jäigi leidmata. Tõepoolest, Tania ellusuhtumine šokeeris Islat.

„Ei, sa pead kutse eest Paulut tänama,“ oli Tania õhanud. „Ta ütles, et *keegi* perekonnast peab tulema, ja ma otsustasin, et teismeline on parem valik kui

igavad vanurid, kellest ema alatasa rääkis. Ma liigun selle abieluga eluredelil *üles*. Ma ei taha, et rämeda šoti aktsendiga vaesed sugulased alandaksid mind külaliste ees.“

Isla otsustas leplikult, et Tania oli nii avameelne oma liberaalse ja vähem vanamoodsa kasvatuse pärast.

„See tüdruk tegi, mis tahtis,“ oli vanaema kord öelnud. „Su ema ei suutnud teda kontrollida ega talle anda, mida ta vajab.“

„Aga mida Tania siis *vajas*?“ oli Isla pärast pulmi pettunult küsinud, kui õdede kohtumine ei tulnud enam isegi jutuks.

„Oh, tema ainus unistus oli rikkaks ja kuulsaks saada,“ oli vanaema naernud. „Ja sinu pulmamuljeid kuulates tundub, et see kena näolapp sai täpselt seda, mida ta alati oli tahtnud.“

Kuid ka see ei vastanud tõele, mõtles Isla irooniliselt, meenutades seitse aastat hiljem aset leidnud järgmist kohtumist õega, kui ka tema oli Londonisse kolinud. Vanavanemad olid paarinädalase vahega surnud ja onu talu üle võtnud. Onu tahtis, et ta nende juurde jääks, kuid pärast nädalaid vanaisa eest hoolitsemist koos vanaemaga, kes ise oli samuti suremas, oli tal nende mõlema kaotusest hing haige ja ta uskus, et peab talu mugavustsoonist väljuma ja iseseisvust otsima.

„Paulu vedas mind ninapidi,“ kuulutas Tania põlglikult, kui oli teatanud, et on abikaasa juurest ja abielukodust lahkunud. „Ta ei saa mulle anda, mida lubas. Tal pole piisavalt *raha*!“